

159

30. nóv.

5. gr.

Ráðuneytið leyfir fyrst um sinn, að í Reykjavík sé ein bifreiðastöð opin til mannflutninga að næturlagi. Þó leyfist að allar bifreiðastöðvar séu opnar á laugardögum til kl. 1 eftir miðnætti aðfaranótt sunnudags.

Atvinnu- og samgöngumálaráðuneytið, 30. nóvember 1944.

Emil Jónsson.

Páll Pálmason.

160

1. des.

AUGLÝSING

um bann gegn flutningi jurta o. fl. milli landshluta innanlands.

Í framhaldi af auglýsingu ráðuneytisins, útgefinni 6. desember 1943, er hér með samkvæmt lögum nr. 17 13. maí 1927 bannað að flytja káljurtir, rófur og önnur krossblóm (t. d. Levköj og næturfjólu) með rót eða mold úr görðum, þar sem æxlaveiki (Kaalbrok, Klumprod) hefur orðið vart síðustu 6 árin.

Sömuleiðis er bannað að flytja áburð undan gripum, sem fóðraðir hafa verið á æxlaveiku káli eða rófum á staði, þar sem veikin er ekki.

Brot gegn ákvæðum þessum varða 100—5000 króna sektum.

Atvinnu- og samgöngumálaráðuneytið, 1. desember 1944.

Pétur Magnússon.

Vigfús Einarsson.

161

7. des.

REGLUGERÐ

um breyting á reglugerð um fjallskil í Norður-Múlasýslu og Seyðisfjarðar-kaupstað, nr. 48 frá 29. maí 1934.

1. gr.

3. gr. reglugerðarinnar orðist svo:

Hver fjáreigandi skal hafa glöggð eyrnamark á fé sínu og brennimark eða önnur skýlaus einkenni, ef mark verður óglöggð. Auk þess skal hann brennimerkja allt fé sitt veturgamalt eða eldra, sem hyrnt er, framan á hægri horni með brennimarki þess hrepps, sem hann er heimilisfastur í í fardögum. Nú flytur einhver búferlum milli hrepps og skal hann þá afmá brennimark þess hrepps, er hann flutti úr, en brennimerkja fé sitt brennimarki þess hrepps, er hann flytur í, eins og fyrr greinir. Enginn má hafa fleiri en tvö eyrnamörk. Ekki má hafa tölustafi fyrir brennimark nema bókstafur fylgi með. Heimilt er hverjum markeiganda að nota fjármark sitt á hesta sína.

2. gr.

4. gr. reglugerðarinnar orðist svo:

Hver hreppur skal hafa brennimark sem hér segir: Skeggjastaðahreppur N 1, Vopnafjarðahreppur N 2, Jökuldalshreppur N 3, Hlíðahreppur N 4, Tungu- hreppur N 5, Fellahreppur N 6, Fljótsdalshreppur N 7, Hjaltastaðahreppur N 8, Borgarfjarðahreppur N 9, Loðmundarfjarðahreppur N 10, Seyðisfjarðahreppur N 11 og Seyðisfjarðar-kaupstaður N 12.

3. gr.

5. gr. reglugerðarinnar orðist svo:

Markaskrá skal samin 5. hvert ár, þegar ártalið stendur á hálfum tug eða heilum. Sýslunefndir Múlasýslna kjósa sinn manninn hvor í markadóm. Rísi ágreiningur milli þeirra, tekur og sæti í markadómi formaður Búnaðarsambands Austurlands.

Markadómur raðar skipulega og rétt fjármörkum sýslanna 5. hvert ár næst á undan að markaskrá á að ganga í gildi. Markadómur annast útgáfu og prentun markaskrár.

Markadómurinn skal vinna að því, að markaskrár séu gefnar út í Norður-Pingeyjarsýslu og Austur-Skaftafellssýslu samtímis og í Múlasýslum. Markadómur Múlasýslna skal vinna eftir sameiginlegum reglum, er skapaðar séu af markadómum í áðurnefndum sýslum, með það sérstaklega fyrir augum, að fyrirbyggja varhugaverðar sammerkingar.

Sveitarstjórnir skulu safna mörkum hver í sínum hreppi og greiðir hver mark-eigandi ákveðna borgun fyrir markið, samkvæmt ákvörðun markadóms. Gjald þetta skal ákveða svo hátt, að kostnaður við samningu og útgáfu markaskrárinnar fáið greiddur af gjöldum þeim, er inn koma fyrir fjármörkin.

Mörkum þeim, er sveitarstjórnir safna ásamt gjöldum fyrir þau, skal komið í hendur markadóms innan þess tíma, er hann ákveður.

Nýjum markaskráum skal útbýtt svo tímanlega, að þær séu komnar á hvert heimili fyrir fyrstu löggöngur á því ári, sem þær eiga að koma til notkunar. Falla þá úr gildi gömlu markaskrárnar, sem sönnunargagn fyrir eignarrétti til fjár.

Skilgrein fyrir tekjum og kostnaði við útgáfu markaskrár skilar markadómur til sýslunefnda Múlasýslna að lokinni útgáfu markaskrár.

Nú sýnir það sig við röðun marka, að fleiri en einn hafa tekið upp sama markið eða svo lík mörk, að ætla má, að misdráttur geti orðið af og skal þá markadómur tilkynna það hlutaðeigendum og eftir því sem unnt er rannsaka, hver hefur fyrsta rétt til marksins. Sá skal hafa fyrsta rétt sem tekur upp gamalt erfðamark, þó niður hafi fallið um hrið. Eigi maður, sem flytur í fjallskilaumdæmið sama mark og maður sem fyrir er, og hagi svo til að misdráttur geti stafað af, þá skal sá, sem aðfluttur er, breyta marki sínu.

Ef ekki verður úr því skorið, hver hafi fyllstan rétt til eignar á marki og ekki næst samkomulag um breytingu á mörkum, sker markadómur úr og er honum rétt að breyta mörkum og prenta þau, eins og hann telur bezt fyrir hlutaðeigendur. Tilkynna ber breytinguna markeiganda.

4. gr.

6. gr. orðist svo:

Ef menn nota mörk, sem eigi eru prentuð í markaskrá, t. d. þeir er flutzt hafa úr öðrum sýslum, þá skulu þeir lýsa mörkum sínum fyrir sveitarstjórn þar, sem þeir eru búsettir. Mörk þessi skal sveitarstjórn skrifa upp og senda fyrir 1. júlí til sveitarstjórna í nálægum sveitum, þar sem helzt eru fjársamgöngur. Ber hlutaðeigandi sveitarstjórn að sjá um, að mörkin séu færð inn í gildandi markaskrár sem notaðar eru við drátt í lögréttum og við hreppaskil.

Reglugerð þessi, sem samin hefur verið og samþykkt af sýslunefnd Norður-Múlasýslu og bæjarstjórn Seyðisfjarðarkaupstaðar, staðfestist hér með samkvæmt

161 41. gr. sveitarstjórnarlaganna, nr. 12 31. maí 1927, til þess að öðlast þegar gildi 7. des. og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Atvinnu- og samgöngumálaráðuneytið, 7. desember 1944.

Pétur Magnússon.

Páll Pálmason.

162

REGLUGERÐ

12. des.

um meðferð og mat nýrra þorskhrogna.

1. gr.

Öll þorskhrogn, sem ætluð eru til útflutnings ný eða hraðfryst, skulu látin í sérstaka vel hreina kassa jafnóðum og fiskurinn er slægður. Skulu þau afhent í kössunum á ákvörðunarstað, hvort sem um er að ræða frystihús, skip eða aðra móttökustaði, þar sem búið er um hrognin til útflutnings. Kassa þessa má ekki nota undir annað en hrogn.

Skip eða bátar, sem ekki leggja afla sinn á land daglega, heldur geyma hann um skeið ísaðan í lest, skulu ísa hrognin í þessa kassa.

2. gr.

Hrogn, sem á að flytja út héðan ný eða hraðfryst, skulu metin og flokkuð af fiskimatsmönnum undir umsjón fiskimatsstjóra og yfirfiskimatsmanna. Skal það gert um leið og þau eru afhent til frystingar eða útflutnings. Séu hrognin fryst, skal því lokið ekki síðar en einum sólarhring eftir að veiðiskip, er hrognin afhenti, kom að landi og hafi þá veiðitími skipsins ekki verið lengri en heimilaður er fyrir fisk, sem ekki er ísvarinn, í 3. gr. reglugerðar um freðfiskmat frá 10. júlí þ. á.

Hafi hrognin verið ísuð í landi strax að aðgerð lokinni, má frystingin dragast allt að tveimur sólarhringum. Hafi þau hins vegar verið ísuð í veiðiskipi jafnóðum og aðgerð fór fram, og hafi veiðitíminn verið þrír sólarhringar eða lengri, skal frystingu á þeim hrognum lokið 12 klukkustundum eftir að skipið kom að landi.

3. gr.

Tímatakmörk þau, sem sett eru um aldur hrogna til frystingar í 2. gr., skulu einnig gilda um þau hrogn, sem á að flytja út ísvarin. En um þau skal búa til útflutnings og ísa strax eftir móttöku. Skulu þau þá sett í gisna poka, 14 lbs. í hvern, og ísuð í kassa eða stíur, er mega ekki vera hærri en 40 cm.

4. gr.

Hrognin skulu flokkuð í fyrsta og annan flokk. Í fyrsta flokk fara hrogn, sem eru ógotin, ekki blóðhlaupin og eru ósködduð af sprungum, mari, hnifsprettum og ekki gölluð að öðru leyti. Annars flokks hrogn mega vera nokkuð skorin eða rifin og jafnvel hálf, ef þau eru gallalaus að öðru leyti, en ekki kramin hrogn eða blóðhlaupin að neinu ráði.

Fiskimatsstjóri og yfirfiskimatsmenn gefa nánari fyrirmæli um framkvæmd matsins. Þeir skera úr vafaatriðum um mat og flokkun og úr ágreiningi, er fyrir kann að koma.

5. gr.

Kassar þeir, er nefndir eru í 1. og 2. gr., skulu vera úr hefluðum borðum og ekki úr þynnra efni en 2 cm. Borð á hliðum og göflum séu plægð, en botninn gisinn og